

1

Į Naująjį Orleaną atsibeldžiau 5 valandą ryto lyjant lietui. Kurį laiką prastritryniau autobusų stoty, tačiau ilgainiui žmonės mane ėmė užknist, tad pasiėmiau lagaminą ir išėjęs į lietu nukėblinau tolyn. Neturėjau nė menkausio supratimo, kur galėčiau išsinuomot kambarį, nežinojau net į kurią pusę vargingieji kvartalai.

Nešiaus bebaigiantį subyrēt kartoninį lagaminą. Kadaise jis buvo su juodu apmušalu, tačiau dabar šio nebuvo likę nė pėdsako ir kyšojo vien tik geltonas kartonas. Kad kartonas pernelyg nekristų į akis, buvau jį nušveitęs juodu batų tepalu. Žingsniuojant per lietu batų tepalas plovėsi ir, perimant lagaminą iš vienos rankos į kitą, palikdavo ant abiejų kelnių klešnių juodas dėmes.

Ką gi, naujas miestas. Gal šįkart man pasiseks.

Lietus liovėsi pliaupęs, pasirodė saulė. Atsidūriau juodųjų rajone. Pamažu slinkau pirmyn.

– *Ei tu, nusmurgusi balta šiukšle!*

Padėjau lagaminą ant žemės. Mataruodama kojomis ant prieangio laiptų sėdėjo aukšta geltonodė. Atrodė išties viliojamai.

– *Labas, nusmurgusi balta šiukšle!*

Nieko neatsakiau. Tiesiog stovėjau ir spoksojau į ją.

– *Gal norėtum pasikrušt, nusmurgusi balta šiukšle?*

Ji nusikvatojo. Užsimetusi koją ant kojos sumaskatavo pėdomis. Bobšė turėjo puikias kojas, avėjo aukštakulniais. Mataravo sau kojomis ir kvatojos. Pasiėmiau lagaminą ir ėmiau artintis jos link. Tačiau kaip tik tuo metu pastebėjau, kaip sujuda nuo manęs kairėje esančio lango užuolaidą. Spėjau pamatyt juodžio veidą. Bičas atrodė visai kaip Džersis Džo Volkotas*. Atatupstas grįžau ant šaligatvio. Jos juokas nulydėjo mane gatve tolyn.

12

2

Apsistojau antro aukšto kambary, kitoj gatvės pusėj veikė baras. Jis vadinosi „Prietilčio kavinė“. Baro durys buvo praviros, tad iš savo kambario daugmaž mačiau, kas vyksta viduj. Matydavau kartais šiurkščius, kartais įdomius veidus. Vakarais tūnodavau kambary gurkanodamas vyną ir apžiūrinėdamas baro lankytojų fizionomijas. Pinigai seko. Dienomis niekur neskubėdamas valkioldavausi po miestą. Ištisas valandas pravėpsodavau į balandžius. Valgydavau

---

* Jersey Joe Wolcott (1914–1994) – legendinis JAV sunkiasvoris boksininkas. (Čia ir kitur – vert. past.)

tik kartą per dieną, kad pinigų užtektų ilgesniam laikui. Užtikau suskretusią kavinę su suskretusiu savininku, tačiau čia galėjai gauti išties didelę pusryčių porciją – karšti pyragaičiai, kukurūzų košė, dešrelė – už ganėtinai mažą sumą.

3

Kartą, kaip paprastai, basčiausi po miestą. Jaučiaus laimingas ir laisvas. Saulė buvo kaip tik tokia, kokios ir reikia. Nunokusi. Oras pulsavo ramybe. Vieno kvartalo vidury prie atvirų parduotuvės durų stovėjo vyriškis. Praėjau pro jį.

– Ei, DRAUGUŽI!

Stabtelėjau ir atsigrežiau.

– Gal nori darbo?

Grįžau prie jo. Pro jo petį pamačiau didžiulę tamsią patalpą. Joje stovėjo ilgas stalas, aplink jį spietėsi mišri vyrų ir moterų kompanija. Kiekvienas rankose laikė po plaktuką, kuriuo stukseno į priešais padėtus kažkokius daikčiukus. Geriau išžiūrėjęs supratau, kad tie daikčiukai – tai moliuskai. O ir trenkė nuo jų kaip nuo moliuskų. Apsisukęs nuėjau gatve tolyn.

Prisiminiau, kaip mano tėvas kiekvieną vakarą grįžęs namo motinai imdavo pasakot apie savo darbą. Tie jo pliuropalai prasidėdavo tik jam įžengus pro duris, tęsdavos už vakarienės stalo ir liaudavos miegamajame, aštuntą valandą vakaro jam sukomandavus „Gesint šviesas!“, – taip jis tikėjos atgauti jėgas ir kitą dieną vėl dirbt visą pajėgumu. Išskyrus darbą, nebuvo jokių kitų pokalbio temų.

Palei gatvės kampą mane sustabdė kitas vyriškis.

– Klausyk, bičiuli... – ėmė veblent.

– Ką? – pakėliau į jį akis.

– Klausyk, aš Pirmojo pasaulinio veteranas. Aukojau gyvenimą dėl šitos šalies, bet dabar niekas nenori manęs samdyt, niekas neduoda man darbo. Jie nevertina to, ką aš dariau. Man žarna žarną ryja, padėk nors kiek...

– Aš bedarbis.

– Tu bedarbis?

– Būtent.

Nuėjau šalin. Perėjau į kitą gatvės pusę.

– *Meluoji!* – užbliovė jis. – *Tu ne bedarbis! Tu dirbi!*

Po kelių dienų aš jau ieškojau darbo.

14

4

Už stalo sėdėjo vyriškis su klausos aparatu, ant jo žando karojo laidas, kurio galas buvo sugrūstas į marškinius, po kuriais jis slėpė baterijas. Kabinete buvo tamsu ir jauku. Vyriškis vilkėjo rudą nudėvėtą kostiumą, balti marškiniai buvo gerokai apglamžyti, o po kaklu parištas kaklaraištis – iš abiejų šonų atbrizgęs. Jo pavardė buvo Haterklifas.

Skelbimą atradau vietiniam laikrašty, viečiukė pasirodė esanti visai netoli mano naujojo būsto.

Reikalingi jauni, ambicingi darbuotojai su ateities vizija. Patirtis nebūt. Pradėk paskirstymo skyriuje ir kilk karjeros laiptais!

Už durų laukiau kartu su dar penkais ar šešiais jaunuoliais, visi jie bandė atrodyti ambicingi. Buvom užpildę anketas ir dabar lūkuriavom. Pokalbiui mane pakvietė paskutinį.

– Pone Činaski, kaip atsitiko, kad jūs metėt darbą geležinkelio stoty?

– Na, geležinkeliuose aš nematau jokios ateities.

– Tačiau ten juk veikia puikios profsąjungos, garantuojama sveikatos priežiūra, neblogo pensija.

– Mano amžiuje galvot apie pensiją būtų kone prabanga.

– Kodėl nusprendėt atvykt į Naująjį Orleaną?

– Los Andžele turėjau pernelyg daug draugų ir pajutau, kad draugai ima trukdyti mano karjerai. Norėjau išvykti į tokią vietą, kurioje niekieno nekliudomas galėčiau susikoncentruot darbui.

– O iš kur jums žinot, kad jūs kuriam laikui praėjus nepabėgsit iš *mūsų* bendrovės?

– Visaip gali atsitikt.

– Kaip tai?

– Jūsų skelbime jauniems ir ambicingiems darbuotojams buvo žadama perspektyva. Jei nematysiu čia perspektyvos, šį darbą turėsiu mesti.

– Kodėl jūs nenusiskutęs? Pralaimėjot lažybas ar ką?

– Kol kas dar ne.

– Dar ne?

– Ne. Susilažinau su buto šeimininku, kad net ir su šia barzdele pajėgsiu susirast darbą per vieną dieną.

– Gerai, savo sprendimą mes jums pranešime.

– Aš neturiu telefono.

– Nieko tokio, pone Činaski.

Išėjęs iš kabineto parsibeldžiau namo. Nuėjau į kitą prišnerkšto koridoriaus galą ir išsimaudžiau karštoj vonioj. Tada apsilikęs tais pačiais drabužiais išėjau nusipirkt butelio vyno. Grįžęs į savo kambarį atsėdau prie lango ir gurkšnodamas parsineštą vyną stebėjau bare bei aplink barą besitrinančius žmones. Šitaip pamažu begeriant į galvą vėl ėmė lipt mintys, kaip čia gavus revolverį ir paprastai bei greitai viską užbaigus – be jokių savigraužų ir šnekų. Elementarios valios klausimas. Svarsčiau, ar turėčiau tam pakankamai smarvės. Ištuštinęs butelį griuvau į lovą ir užmigau. Apie 4 valandą po pietų mane pažadino beldimas į duris. Tai buvo „Western Union“ pasiuntinukas. Paėmiau telegramą:

16

*p. H. Činaskiui. Ryt 8 val. prisistatykit į darbą.
R. M. Haterklifo bendr.*

5

Tai buvo žurnalų platinimo skyrius, turėjom stovėt prie pakavimo stalo ir tikrinti užsakymus. Sužiūrėdavom, ar išsiunčiamų numerių skaičius atitinka skaičių, nurodytą važtaraščiuose. Tada pasirašydavom ant važtaraščio ir arba atidėdavom paką tarpmiestiniam siuntimui, arba palikdavom jį vietiniam firmos išvežiotojui. Visiškai nesudėtinga ir nuobodi veikla, tačiau tarnautojai be perstojo kėlė erzelių. Jie dėjo į kelnes dėl savo darbo. Mišri vyrų ir moteriškai-

čių kompanija ir nepanašu, kad kas nors čia būtų paskirtas mus prižiūrėt. Po kelių valandų susiginėjo dvi moteriškės. Kažkoks kivrėjas dėl žurnalų. Pakavom komiksus ir kitapus stalo jos kažko tarpusavy nepasidalijo. Ginčui įsisiūbavus tos dvi moteriškės visai sužvėrėjo.

– Klausykit, – pasakiau, – šitų žurnalų net neverta skaityt, tai kam dėl jų šitaip rietis?

– Gerai jau, – atrėžė man viena iš jų, – mes čia puikiai suprantam, kad manaisi esąs šitam darbui per geras.

– Per geras?

– Toks tavo požiūris. Manai, nepastebim?

Pirmą kartą supratau, kad neužtenka vien *dirbti* savo darbą, reikia dar ir rodyt susidomėjimą juo ar netgi aistrą jam.

Atidirbau tris ar keturias dienas, tada penktadienį, tiksliai numatytu laiku, mums sumokėjo. Kiekvienas gavom po geltoną voką su žaliomis kupiūromis ir kruopščiai suskaičiuotais smulkiais. Grynaisiais, be jokių čekių.

Darbo dienos einant į pabaigą mūsų išvežiotojas sugrįžo anksčiau nei paprastai. Bičas išsidrėbė ant stirtos žurnalų ir prisidėgė cigaretę.

– Tai va, Hari, – jis kreipėsi į vieną iš tarnautojų, – šiandien man pakėlė algą. Dviem doleriais.

Po darbo užsukau nusipirkt butelio vyno, grįžau į savo būstą ir išlenkiau stiklinę. Tada nusileidau žemyn ir pas-kambinau į savo kontorą. Ragelyje ilgokai buvo girdėt vien telefono signalas. Galiausiai atsiliepė ponas Haterklifas. Namo jis dar nebuvo išėjęs.

– Ponas Haterklifas?

– Taip, klausau?

– Čia Činaskis.

- Taip, pone Činaski?
- Norėčiau, kad man dviem doleriais pakeltumėte atlyginimą.
- Ką?!
- Išgirdote teisingai. Mūsų vairuotojui tai pakėlėt.
- Bet jis bendrovėj dirba jau dvejus metus.
- Man reikia, kad padidintumėt atlyginimą.
- Dabar jums mokam septyniolika dolerių per savaitę, o jūs prašot devyniolikos?
- Teisingai. Padidinsit ar ne?
- Mes tiesiog negalim.
- Tokiu atveju aš išeinu.
Padėjau ragelį.

Pirmadienį atsibudau pagiringas. Nusiskutau barzdą ir išsinagrinėjau laikraščio skelbimus. Netrukus jau sėdėjau priešais redaktorių – giliai įdubusiomis akimis, pasiraičiusi rankoves tipą. Jis atrodė lyg savaitę bluosto nebūtų sudėjęs. Čia buvo vėsu ir tamsu. Tai buvo viena iš dviejų miesto laikraščių rinkyklių, mažesnioji. Žmogėnai sėdėjo už stalų sukišę nosis po lempomis ir rinko tekstus.

- Dvylika dolerių per savaitę, – pasakė.
- Gerai, – linktelėjau, – sutinku.

Kartu su manim dirbo nedidukas storulis su nesveikai atrodančiu pūzru. Jis nešiojo senamadišką kišeninį laikrodį su auksine grandinėle, dėvėjo liemenę ir žalią skrybėlę.

Jo lūpos buvo siauros, o mėsingas veidas atrodė nuolat surūgęs. Visiškai neišraiškingi, išplaukę veido bruožai: atrodė, tarsi bičo veidą keletą kartų būtų perlenkę, o paskui vėl ištiesinę – lyg kartono gabalą. Jis avėjo kertėtus batus ir, leisdamas seilių purslus į spjaudyklę sau po kojomis, žiaumojo tabaką.

– Ponas Beldžeris, – storulis ėmė pasakot apie aiškiai neišsimiegojusį tipą, – dėjo nežmoniškas pastangas, kad šį laikraštį pastatytų ant kojų. Šaunus vyras. Prieš jam čia pasirodant jau galvojom, kad bankrutuosim.

Jis pasižiūrėjo į mane.

– Paprastai šitam darbui jie pasisamdo kokį studenčioką. Tikras rupūžė, pagalvojau, štai kas tu esi.

– Na, – jis tęsė toliau, – studenčiokas, belaukdamas, kol jį pakvies, gali skaitinėt savo knygas. Tu studijuoji?

– Ne.

– Šitą darbą paprastai dirba studenčiokas.

Grįžau į savo darbo kambariuką ir atsisėdau. Kambariuke buvo devynios galybės metalinių stalčių, o stalčiuose buvo laikomos cinko graviūros skelbimams spausdinti. Daugelį šių graviūrų naudodavo pakartotinai. Buvo čia ir daugybė politipų su klientų pavadinimais ir logotipais. Retsykiais storulis suklykdavo „Činaski!“ ir aš eidavau žiūrėt, kokios graviūros ar politipo jam prisireikė. Dažnai mane išsiųsdavo į konkurentų laikraštį pasiskolint kurio nors iš jų politipų. Savo ruožtu anie skolindavosi iš mūsų. Prasivaikščioti būdavo visai smagu, be to, viename iš užkaborių atradau viečiukę, kurioje už penkcentį galėjai gaut alaus. Storuliui būdavau reikalingas gan retai, tad nejučiomis daugiausia laiko pradėjau leisti knaipėj su

pigių alučių. Storulis ėmė manęs pasigesti. Iš pradžių jis tik smaigstė mane nepatenkintu žvilgsniu. Galiausiai kartą paklausė:

– Kur buvai?

– Alų gėriau.

– Tai darbas studenčiokui.

– Aš – ne studenčiokas.

– Turėsiu tave atleist. Man reikia žmogaus, kuris visą laik būtų po ranka.

Storulis mane nusivedė pas Beldžerį, pastarasis atrodė nusivaręs kaip ir visada.

– Pone Beldžeri, tai darbas studenčiokui. Bijau, kad šis žmogus jam visiškai netinka. Mums reikia studento.

– Gerai, – pasakė Beldžeris.

Storulis išpūškavo lauk.

– Kiek mes tau skolingi? – paklausė Beldžeris.

– Už penkias dienas.

– Gerai, pasakysi tai buhalterijoj.

– Klausykit, Beldžeri, tas senas nuopisa pasišlykštėtinas. Beldžeris atsiduso.

– Dievulėliau, nejaugi manai, kad aš to pats nežinau?

Apsisukau ir nusileidau į buhalteriją pinigų.

20

7

Vis dar buvom Luizianoj. Tebelaukė ilga kelionė traukiniu per Teksasą. Jie išdalijo mums konservų, bet nedavė atidarytuvų. Pasidėjau savo konservus ant grindų ir iš-

sitiesiau ant medinio suolo. Kiti žmogėnai susispietė vagono priekyje ir sėdėjo šnekučiuodamiesi bei žvengdami. Užsimerkiau.

Maždaug po dešimties minučių pajutau, kad iš po suolo per plyšius ima kilt dulkės. Įsisenėjusios, karstu atsiduodančios dulkės. Nuo jų trenkė mirtimi, trenkė kažkuo, kas jau senų seniausiai virto dvėseliena. Jos lindo man į šnerves, lipo prie antakių, spraudės į burną. Galiausiai užgirdau sunkų šnopavimą. Pro plyšius įžiūrėjau kažkokį po suolu susirangiusį šiknių. Kaip tik jis man į veidą ir pūtė dulkes. Aš atsisėdau. Šiknius mikliai išsirepečkojo iš po suolo ir keturpėsčias nubildėjo į vagono priekį. Nusišluosčiau veidą ir įsispoksojau į jį. Neįtikėtina.

– Jei jis čia ateis, noriu, kad jūs, chebra, man padėtumėt, – išgirdau, kaip jis veblena. – Pažadėkit, kad padėsit...

Į mane sužiuro visa jų šutvė. Aš vėl išsitiesiau ant suolo. Girdėjau, kaip jie šnabždasi tarpusavy:

– Tas tipas tikrai kažkoks neaiškus, ar ne?

– Kas jis sau manosi esąs?

– Jis su niekuo nesišneka.

– Aha, stypso sau vienas ir nė pypt.

– Pasirūpinsim juo, kai išlips iš vagono. Išpera.

– Manai, jį sutvarkysi, Polai? Man atrodo, jam galvoj negerai.

– Jei aš jo nesutvarkysiu, kažkas vis tiek sutvarkys. Kai su juo baigsim, šūda'ės.

Po kurio laiko nuėjau į vagono priekį atsigert vandens. Man priartėjus jie nutilo. Vėpsojo į mane, kol iš puodelio gėriau vandenį. Paskui, kai apsisukau ir grįžau į savo vietą, vėl ėmė šnibždėtis.

Traukinys dažnai stodavo – ir naktį, ir dieną. Kiekvienoj stotelėj, kur tik būdavo nors truputis žalumos ir nedidelis miesčiūkštis, bent vienas ar du vyrukai pasiplaudavo.

– Ei, kur, velniai rautų, dingo Kolinsas su Martinezu?

Brigadininkas išsitraukdavo aplanką ir tokius braukdavo iš sąrašo. Sykį, po panašaus incidento, jis priėjo prie manęs:

– Kas tu toks?

– Činaskis.

– Lieki su mumis?

– Man reikia darbo.

– Aišku.

Tai pasakęs nuėjo šalin.

22

Kai privažiuom El Pasą, brigadininkas paskelbė, kad turėsime persėsti į kitą traukinį. Kiekvienas gavom po pora kuponų: pernaktvot gretimam viešbuty ir pavalgyt vietinėj kavinėj. Be to, išklausėm instrukcijų, kaip, kada ir kur rytojais rytą turim prisistatyt į kitą traukinį.

Palaukiau lauke, kol šutvė iš mano vagono paėdė. Kai rakinėdami dantis ir kalbėdamiesi jie pradėjo lįst lauk, aš užėjau į vidų.

– Aplaužysim kaulus tam kalės vaikui!

– Žmogau, negaliu net žiūrėt į tą išgamą.

Užsisakiau karštą sumuštinį su kepta jautiena, svingūnais ir pupom. Neatnešė sviesto, tačiau kava pasitaikė gera. Kai išėjau į lauką, jie jau buvo dingę. Tik kažkoks valkata priskreto. Atidaviau jam savo viešbučio kuponą.

Tą naktį praleidau parke. Atrodė, kad taip bus saugiau. Buvau nusikalęs, todėl kietas parko suolas man nesukėlė jokių nepatogumų. Užmigau.

Po kurio laiko mane pažadino kažkokie į riaumojimą panašūs garsai. Niekad nežinojau, kad aligatoriai riaumoja. Tiksliau, tai buvo įvairių garsų mišinys: kriokimas, nervingas šnopavimas ir šnypštimas. Net girdėjau, kaip braška nasrai. Vidury kūdros stovėjo girtas jūrininkas ir pačiupęs už uodegos laikė vieną iš aligatorių. Padaras mėgino atgręžti galvą ir pasiekti savo skriaudiką, tačiau nesėkmingai. Jo nasrai kėlė tikrą siaubą, bet judėjo pernelyg lėtai ir nekoordinuotai. Netoliese su mergina stovėjo kitas jūrininkas, jie stebėjo šį reginį ir garsiai kvatojos. Galiausiai jūrininkas pabučiavo merginą ir jie nužingsniavo tolyn, savo draugužį palikdami kovoti su aligatoriumi...

23

Antrąkart mane pažadino saulė. Marškiniai buvo perkaitę. Kone degė. Jūrininkas buvo dingęs. Aligatorius irgi. Ant suoliuko iš rytinės pusės sėdėjo mergina ir du vyrukai. Buvo akivaizdu, kad šianakt jie taip pat nakvojo parke. Vienas iš bičių atsistojo.

– Miki, – šūktelėjo mergina, – tau juk stovi!

Jie nusikvatojo.

– Kiek mums dar liko pinigų?

Jie apsičiupinėjo kišenes. Jiems buvo likę penki centai.

– Na, tai ką darysim?

– Neturiu supratimo. Bet vis tiek einam kur nors.

Žiūrėjau, kaip jie išeina iš parko ir pradingsta mieste.

8

Traukiniui atvykus į Los Andželą turėjom dviem ar trim dienom sustot. Vėl gavom viešbučio ir maisto kuponus. Savo viešbučio kuponą atidaviau pirmam sutiktam valkantai. Eidamas per miestą ir besidairydamas kavinės, kurioj galėjau panaudot maisto kuponą, pastebėjau du bičus iš savo vagono. Jie vilkosi prieky manęs. Paspartinau žingsnį ir juos prisivijau.

- Draugužiai, kaip sekas? – paklausiau.
- A, viskas gerai, viskas kuo puikiausiai.
- Tikrai? Neslegia jokie rūpesčiai?
- Ne, viskas gerai.

24

Nuėjęs toliau susiradau reikiamą kavinę. Čia pilstė alų, tad savo kuponą nusprendžiau pragerti. Vidun sugužėjo visa vagono šutvė. Kai išnaudojau kuponą, gavau dar smulkmės, kurios kaip tik užteko, kad tramvajumi nuvažiuočiau pas tėvus.

9

Atidariusi duris motina net aiktelėjo.

- *Sūnau! Nejaugi čia tu, sūnau?*
- Man reikia pamiegot.
- Tavo kambarys visad paruoštas.

Nuėjau į kambarį, nusirengiau ir virtau į lovą. Šeštą vakaro mane pažadino motina:

– Parėjo tėvas.

Atsikėliau ir ėmiau rengtis. Kai išėjau iš savo kambario, vakarienė jau buvo ant stalo.

Tėvas buvo aukštas vyras, aukštesnis nei aš. Rudomis akimis. Mano akys buvo žalios. Turėjo aiškiai per didelę nosį, o į jo ausis buvo neįmanoma neatkreipti dėmesio. Atrodė, tarsi jos norėtų pabėgti nuo galvos.

– Klausyk, – pasakė jis, – jei jau ketini čia apsisot, tai kambarys ir maistas plius skalbimas tau kainuos. Kai susirasi darbą, dalį algos turėsi atiduoti mums. Ir taip bus tol, kol visiškai neatsiskaitysim.

Valgėm tylėdami.

25

10

Motina buvo susiradusi darbą. Turėjo pradėti jau kitą dieną. Taigi namuose niekas man netrukdė. Papusryčiavęs ir sulaukęs, kol tėvai išeis dirbti, nusimečiau drabužius ir grįžau į lovą. Pasmaukiau, o tada ėmiausi tyrinėti savo seną mokyklinį sąsiuvinį su virš namo praskrendančių lėktuvų grafiku. Grafiką padailinau maloniai nešvankiais piešinukais. Puikiausiai supratau, kad už kambarį, maistą ir skalbimą tėvas užsiplėš nežmoniškus pinigus, be to, nepamirš manęs, kaip išlaikytinio, įtraukti į savo deklaraciją, kad išgręžtų kuo didesnę grąžinamų mokesčių dalį, bet man vis tiek nekilo jokie noro ieškoti darbo.

Šitaip begulinėjant lovoj staiga apėmė keistas jausmas. Atrodė, lyg mano galva būtų pasidariusi medvilninė ar virtusi pripūstu balionu. Smegeninėj net pajutau kažin kokią *erdvę*. Niekaip nesupratau, kas čia dabar daros. Netrukus tiesiog lioviausi į tai kreipęs dėmesį. Buvo visai patogiu, tas jausmas manęs absoliučiai nevargino. Rūkydamas tėvo cigaretes klausiausi simfoninės muzikos.

Atsikėliau ir nušlepsėjau į svetainę. Prie namo kitoj gatvės pusėj pastebėjau jaunutę kaimyno žmoną. Ji vilkėjo trumpą, tvirtai prie kūno prigludusią rudos spalvos sukutę. Sėdėjo ant savo namo laiptų, tiesiai man prieš akis. Puikiausiai galėjau žiūrėt jai po sijonu. Stovėjau pasislėpęs už užuolaidų ir žiūrėjau. Pamažu susijaudinau. Galiausiai dar sykį pasimasturbavau. Nusiprausęs ir apsirengęs toliau dykinėjau, retsykiais parūkydamas. Apie penktą išėjau iš namų ir gerą valandą tiesiog vaikštinėjau.

Kai grįžau, tėvai jau buvo namie. Vakarienė buvo beveik paruošta. Įlindau į savo kambarį ir ėmiau laukti, kol mane pakvies. Mane pakvietė. Nuėjau į virtuvę.

– Ką gi, – pasakė tėvas, – ar susiradai darbą?

– Ne.

– Klausyk, jeigu žmogus nori darbo – jį susiranda.

– Gal ir taip.

– Net negaliu patikėt, kad tu mano sūnus. Neturi nė trupinėlio ambicijų, tingi net subinę pakrutint. Ir kaip, velniai griebtų, ketini išgyvent šiam pasauly?

Susigrūdęs į burną šaukštą žirnių tėvas tęsė:

– Ir iš kur čia tas cigarečių dvokas? *Fui!* Turėjau atidaryt visus langus! Dūmų buvo tiek, kad galėjai *kirvį kabint!*